

Arrest

nr. 148 663 van 26 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenitische moslima van Koerdische origine afkomstig uit Zakho, provincie Dohuk, Noord-Irak. U had twee jaar een relatie met uw buurman (G.). Twee maanden voor uw vertrek had u seksuele betrekkingen met (G.). Hierna vroeg hij om uw hand. Uw familie weigerde zijn huwelijksaanzoek tot driemaal toe. Uw broers zetten u onder druk om te huwen met uw neef. U weigerde hiermee in te stemmen. U vreesde dat men zou ontdekken dat u geen maagd meer was. U stelde (G.) voor om samen te vluchten. Hij weigerde maar hielp wel uw vlucht uit Irak te regelen. Op 19 mei 2011 verliet u Irak. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 9 juni 2011 in België aan. De volgende dag vroeg u een eerste maal asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs voor.

Op 26 oktober 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest van 14 februari 2012.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 15 mei 2012 een tweede maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat de problemen die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel waren. U voegde hieraan toe dat u ondertussen acht maanden zwanger was van een Irakees die (A.) heet. U zou hem ontmoet hebben tijdens uw eerste asielprocedure. Hij woont volgens uw verklaringen in Nederland maar aangezien u niet over verblijfsdocumenten beschikte kon u daar niet gaan wonen. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag. Op 21 mei 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 3 september 2012 een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Ditmaal was u vergezeld van uw dochtertje (Y.S.) (O.V. 6.827.258) die op 30 juni 2012 geboren werd. Gevraagd naar de nieuwe elementen die u aanbracht voor uw derde aanvraag stelde u dat u niet anders kon doen dan opnieuw asiel aanvragen. U werd telkens afgewezen en u kon toch moeilijk alleen op straat gaan wonen met uw dochtertje. De vader van uw dochter, (A.S.H.), is volgens uw verklaringen een Irakees die in Nederland woont. Hij zou daar over verblijfsdocumenten beschikken en een sociale uitkering krijgen. U huwde met hem met onderlinge toestemming. Gevraagd naar welk risico u liep bij een terugkeer naar Irak verklaarde u dat de problemen die u had aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag nog steeds actueel waren. U voegde hier niets meer aan toe en legde geen documenten voor. Op 5 september 2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13quater).

U verliet België niet en vroeg op 3 juli 2014 een vierde maal asiel aan in België. U stelt dat u niet kon terugkeren naar Irak omdat u vreesde gedood te worden door uw familie omdat u als alleenstaande vrouw een buitenechtelijk kind heeft. U baseerde deze vrees op de tradities, stammengewoontes en wetten van de islam die seks voor het huwelijk niet toelaten.

Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u een kopie voor van de geboorteakte van uw dochter (Y.S.) (O.V. 6.827.258), een attest van uw opvangcentrum dat aangeeft dat u daar sinds 23 juni 2011 verblijft, een attest van een psychotherapeute van de organisatie Woman Do, een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), een schrijven van uw advocate Hind Riad, een attest van dr. (N.L.), en enkele internetartikels betreffende de actuele veiligheidssituatie in Irak en de precaire situatie van vrouwen en kinderen in Irak.

B. Motivering

Op 11 juli 2014 werd er in naam van uw dochter (Y.S.) (O.V. 6.827.258) een asielaanvraag ingediend. Er dient te worden vastgesteld dat de appreciatie van uw eerste asielaanvraag vooralsnog niet in positieve zin gewijzigd kan worden.

In dit verband dient er allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in was geslaagd aannemelijk te maken dat u het risico liep om gedood te worden omwille van uw 'verboden' relatie en er in Noord-Irak geen reëel risico bestond op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV. De RVV stelde hierbij dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en dat u bijgevolg evenmin aannemelijk maakte dat u zonder het medeweten of de goedkeuring van uw broers het land zou hebben verlaten noch dat u diende te huwen met uw neef. De Raad nam verder de motivering over van het CGVS inzake de beoordeling dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard was dat burgers er een reëel risico liepen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Gezien het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas dat u uit de doeken deed bij uw eerste asielaanvraag kan er aldus niet worden geconcludeerd dat u een slechte relatie zou hebben met uw familieleden in Irak.

De verklaringen die u aflegt in het kader van uw vierde asielaanvraag en in het kader van de asielaanvraag van uw minderjarige dochter kunnen evenmin leiden tot deze conclusie. Uw verklaringen zijn immers uitermate vaag en wijken op bepaalde punten af van de verklaringen die u eerder aflegde. U verklaart dat u nog twee zussen heeft in Koerdistan. Gevraagd waar uw zussen in Koerdistan wonen moet u het antwoord evenwel schuldig blijven. U zou vergeten zijn waar u zussen wonen of u zou niet meer op de plaatsnaam kunnen komen (CGVS 28/10/2014, p. 3, 4). Dit is weinig overtuigend en niet geloofwaardig.

Of u nog gepoogd heeft om contact op te nemen met uw zusters blijft hoogst onduidelijk. Hiernaar gevraagd stelt u aanvankelijk dat u dat niet deed omdat er geen telefonische verbinding was en omdat u het niet durfde. Vervolgens stelt u echter dat u het niet kon doen omdat uw zussen niet over een GSM

zouden beschikken. Nog later verklaart u evenwel dat u geen contact met hen kon opnemen omdat u hun telefoonnummers niet had en omdat u angst had dat ze iets aan andere mensen zouden doorvertellen (CGVS 28/10/2014, p. 3, 4, 16).

Over uw eigen verblijfplaats in Koerdistan legt u dan weer afwijkende verklaringen af. Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u immers nog dat u in de wijk Shoraj, Zakho, woonde. Bij uw vierde asielaanvraag verklaart u echter dat u in de wijk Abasike woonde. Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen stelt u dat dit Shoraj of Abasike dezelfde wijk is. Uit de verklaringen die u aflegde bij uw eerste asielaanvraag en uw verklaringen in het kader van uw vierde asielaanvraag kan er echter worden afgeleid dat u zelf wel degelijk een onderscheid maakte tussen deze wijken (CGVS 28/10/2014, p.4, 7, 8, 16, 17)(CGVS 28/09/2011, p. 5).

Verder doet u regelmatig uitschijnen dat u in Irak in het verleden reeds mishandeld werd door uw familieleden en stelt u dat uw familieleden u en uw dochter zeker zouden doden indien jullie terugkeerden. Gevraagd naar concrete aanwijzingen en gebeurtenissen die dit zouden aantonen beperkt u zich evenwel enkel tot vage algemene en ontwijkende antwoorden waarbij u wijst op de algemene mentaliteit in Koerdistan en stelt dat de mentaliteit van uw familie hier niet van afwijkt (CGVS 20/08/2014, p. 13, 15).

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dat u uit de doeken deed in het kader van uw eerste asielaanvraag en de vage en afwijkende verklaringen die u aflegt bij uw vierde asielaanvraag en in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, kan er allerminst worden geconcludeerd dat u in een slechte verstandhouding leeft met uw familieleden in Irak. Voorts moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen kunt aanbrengen waaruit kan worden geconcludeerd dat u of (Y.S.) persoonlijk omwille van uw relatie in België en het kind dat hieruit voortkwam enige vrees zouden moeten koesteren in uw land van herkomst en dat het hier aldus louter een hypothetische vrees betreft.

Hierbij dient er nog te worden gewezen op het feit dat u zelf nooit, op welk moment dan ook tijdens uw opeenvolgende asielprocedures, melding maakt van een mogelijke vrees die in uw land van herkomst dient te koesteren omwille van een relatie die u in België heeft of het kind dat u hier kreeg, dit terwijl u bij uw tweede asielaanvraag (verklaring DVZ dd. 15 mei 2012) verklaarde reeds acht maanden zwanger te zijn van uw vriend uit Nederland en u zelfs uit de doeken doet hoe u hem heeft ontmoet in uw opvangcentrum. Bij uw derde asielaanvraag (verklaring DVZ dd. 3 september 2012) was uw dochter reeds geboren en vermeldt u opnieuw enkel dat u gehuwd bent met (A.S.H.) en dat hij in Nederland verblijft. U maakt geen melding van eventuele problemen in uw relatie met deze man laat staan van een mogelijke vrees voor vervolging die u zou dienen te koesteren omwille van deze relatie of uw dochter. Dit doet u trouwens evenmin bij de verklaringen die u aflegt bij de DVZ in het kader van uw huidige vierde asielaanvraag (verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 11/07/2014).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u totaal geen zicht kunt bieden op uw voorgehouden situatie in België betreffende de vader van uw dochter en de aard van uw relatie met deze man. U legt voorts geen enkel stavingstuk neer betreffende de vader van uw dochter of de aard van uw relatie met deze man. Het enige wat u eigenlijk kunt zeggen over deze man is dat hij (A.) heet, dat hij van Koerdische origine is, dat zijn moeder (Z.) heet en dat hij een Nederlandse verblijfsvergunning heeft. Gevraagd naar zijn precieze volledige naam, in casu dus zijn voornaam de naam van zijn vader van zijn grootvader en zijn stamnaam, moet u het antwoord evenwel schuldig blijven. U stelt dat hij (A.H.S.) heet of (A.S.H.). U weet echter niet zeker wat de naam van zijn vader of zijn grootvader is. Zijn stamnaam kent u niet. Waar en wanneer hij geboren is kunt u evenmin zeggen. Tijdens het gehoor van 28/10/2014 gevraagd van waar hij afkomstig is, komt u niet verder dan te stellen dat hij een Koerd van Koerdistan is, maar dat u niet weet van waar. Vreemd genoeg beweerde u tijdens het gehoor van 20/8/2014 nog dat hij afkomstig is van Zakho. Dergelijke discrepanties doen ten eerste twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. U kent zelfs zijn leeftijd niet. Hoeveel broer en zussen hij zou hebben kunt u niet zeggen, wat hun namen zijn weet u evenmin. Wat zijn religie is weet u niet. Wat zijn beroep was in Irak weet u niet. Waar hij in Nederland woont kunt u evenmin zeggen (CGVS 28/10/2014, p. 6, 7, 14)(CGVS 20/08/2014, p. 3, 4). U legt daarenboven geen enkel document voor dat de identiteit of zelfs maar het bestaan van deze man kan aantonen.

Tijdens uw tweede asielaanvraag maakt u een eerste maal melding van deze man. U stelt dat hij (A.) heet, dat hij in Nederland woonde en dat u zwanger van hem was. Bij uw derde asielaanvraag vernoemt u opnieuw deze man waarbij u verklaart dat u met hem gehuwd bent. Over dit huwelijk legt u echter eveneens uitermate vage, onsamenhangende en afwijkende verklaringen af. Waar het huwelijk plaatsvond blijkt u niet precies te weten. Wanneer het huwelijk plaatsvond weet u evenmin. Wie het huwelijk voltrok en welke functie deze man had weet u evenmin. Dient nog te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een poging heeft ondernomen om de identiteit van deze man te achterhalen. Zelfs nadat uw relatie met (A.) in het slop raakte heeft u niets ondernomen om deze man op te zoeken en zo mogelijk een bewijs van uw huwelijk met (A.) te bekomen waarmee u op zijn minst een deel van

uw voorgehouden problemen mogelijkerwijze had kunnen oplossen. Het huwelijk vond volgens uw verklaringen plaats in de woning van (H.). Via deze man had u eveneens (A.) ontmoet en het was (H.) die een huwelijk had voorgesteld. Wie deze (H.) is blijft u echter evenmin te weten. Zijn volledige naam blijkt u niet te kennen. Waar hij van afkomstig is weet u niet. En zijn precieze woonplaats weet u evenmin. Dit is des te meer opmerkelijk aangezien u (A.) steeds ontmoette in het huis van deze (H.) (CGVS 28/10/2014, p. 9, 10, 11, 12, 13, 15).

U verklaart verder dat uw relatie met (A.) verslechterde, dat hij u en uw dochter in de steek liet en dat hij uw dochter niet wil erkennen. Ook hierover legt u echter vage, onsamenhangende en afwijkende verklaringen af. In het begin zou uw relatie met (A.) goed geweest zijn. Op een gegeven moment zou u hem gezegd hebben dat u een kind van hem wilde. U stelt aanvankelijk dat hij hier heel normaal op reageerde. Ook tijdens uw zwangerschap zou er geen probleem geweest zijn. Uw relatie zou pas verslechterd zijn na de geboorte van (Y.S.) (30/06/2012) waarna hij geweigerd zou hebben om jullie te helpen en jullie eenvoudigweg in de steek liet. U verklaart echter eveneens dat de problemen eigenlijk al begonnen nadat u een negatieve beslissing had gekregen (CGVS 27/10/2011, RVV 14/02/2012). Verder blijkt dat (A.) u nog herhaaldelijk contacteerde, dat hij contact wilde met (Y.S.) en dat hij zelfs gezegd zou hebben dat hij (Y.S.) wilde erkennen. Hij zou eveneens gerefereerd hebben naar de verschillen tussen de Belgische en de Nederlandse wetgeving en dat u niet bij hem kon wonen omdat u geen verblijfsvergunning had. Tot enkele maanden zouden jullie nog telefonisch contact gehad hebben. Uiteindelijk zou u het zelf geweest zijn die de relatie, telefonisch, verbrak en van SIM kaart veranderde (CGVS 20/08/2014, p. 5, 6, 7, 10, 11, 12, 17, 18, 19)(CGVS 28/10/2014, p. 9, 13, 14, 15, 16).

Dient nog te worden opgemerkt dat u zelf geen enkele stap heeft ondernomen om de juridische situatie van (Y.S.) te verbeteren. In tegenstelling tot wat uw advocate stelt kan de Iraakse nationaliteit wel degelijk overgaan via de moeder. Zelf heeft u hiertoe echter geen enkele stap ondernomen. U heeft ook nooit enige poging ondernomen om de man die jullie huwelijk voltrok opnieuw op te zoeken of om via (H.) enige informatie over deze man te weten te komen (CGVS 28/10/2014, p. 2, 11, 12, 15).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er niet geconcludeerd worden dat u in een slechte verstandhouding leeft met uw familie in Irak. Voorts biedt u geen enkel zicht op uw reële situatie in België met betrekking tot de voorgehouden vader van uw kind en de aard van de relatie die u met deze man zou hebben. Bijgevolg stelt u het CGVS niet in staat om uw mogelijke nood aan internationale bescherming omwille van de door u ingeroepen vluchtmotieven in te schatten. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend en u komt evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies

onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal- Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord- Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

De documenten die worden voorgelegd door het BCHV en uw advocate en de internetartikels volstaan niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aangezien een mogelijke nood aan internationale bescherming in concreto dient aangetoond te worden. Dat is hier allerm minst het geval aangezien het CGVS tot op heden geen zicht heeft op uw persoonlijke situatie. De vaststelling dat er geen naam van de vader wordt vermeld op de geboorteakte van uw dochter toont op zich niet aan dat u door hem in de steek werd gelaten of dat hij zijn dochter niet erkend zou hebben of dit weigert te doen. Het attest van Woman Do en het attest van verblijf van uw opvangcentrum bevatten voorts geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u, om welke reden dan ook, in uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In het attest van dr. (N.L.) wordt nergens aangegeven op welke manier of in welke omstandigheden u mogelijk gehoorschade heeft opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, 12°, 48/3, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout".

Verzoekster stelt dat zij in het kader van haar vierde asielaanvraag verschillende nieuwe elementen heeft ingeroepen. Zij heeft als nieuw element het feit ingeroepen dat zij (opnieuw) een relatie heeft

gehad met een man zonder toestemming van haar gezin en dat deze man manifest niet dezelfde bedoelingen had dan zij, waardoor deze situatie de eerste asielaanvraag in een ander daglicht brengt. Het feit dat verzoekster in België opnieuw een relatie heeft gehad met een man zonder toelating van haar broers en dat zij met deze man slechts religieus of traditioneel gehuwd is zonder zekerheid omtrent de werkelijke intenties van deze man, dient volgens haar beschouwd te worden als een nieuw bewijs van de feiten die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald. Zij is nu immers voor de tweede keer het slachtoffer van een relatie. De vader van (Y.S.) heeft geweigerd de relatie te officialiseren, te trouwen, samen te wonen of om verzoekster en (Y.S.) ten laste te nemen. Dit vormt een nieuw bewijs van een eerdere situatie: zij maakt het aannemelijk dat zij ook in Koerdistan het slachtoffer is geweest van haar liefde voor een man, zij heeft buiten een huwelijksrelatie een seksuele relatie gehad zonder de toelating van haar broers, aldus verzoekster. Verzoekster stelt vast dat, ondanks de inoverwegingname van haar vierde asielaanvraag, het CGVS de nieuw ingeroepen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor een vorm van internationale bescherming, niet onderzoekt. De bestreden beslissing beperkt zich er immers toe te stellen dat haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Daarenboven stelt verzoekster vast dat zij ook recente, objectieve informatie heeft toegevoegd betreffende vrouwen die een relatie buiten het huwelijk hebben gehad. Verzoekster verwijst naar twee internetartikelen en onderlijnt het declaratoir karakter van de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Een tweede nieuw element betreft volgens verzoekster de relatie die zij in België heeft gehad en de geboorte van haar dochter (Y.S.) op 30 juni 2012. Zij roept een gegronde vrees voor vervolging in als lid van een sociale groep, met name de sociale groep van Iraakse vrouwen die de gewoonteregels overtreden. Als alleenstaande moeder die zonder toelating een relatie heeft gehad, loopt zij duidelijke risico's, met name dat zij het slachtoffer zou worden van eerwraak door haar familieleden, hetzij dat zij op straat zou belanden met haar dochter aangezien zij nergens naartoe zou kunnen gaan in Zakho en er geen opvangmogelijkheden bestaan voor alleenstaande vrouwen, noch bescherming. Zij stelt dat zij het slachtoffer zou worden van hetzij prostitutie, hetzij geviseerd te worden door de aanwezige extremistische groepen zoals ISIS. Zij stelt dat zij heel wat informatie heeft neergelegd betreffende de risico's op eerwraak in de regio en de risico's in hoofde van (Y.S.). Volgens verzoekster wijzen deze stukken op de toename van de praktijk van bloedwraak in Noord-Irak, in het bijzonder in Dohuk, van het aantal gedwongen huwelijken voor jonge vrouwen en voor vrouwen zonder mannelijke beschermingsfactor (zoals (Y.S.)), van de risico's op kinderarbeid en prostitutie voor jonge vrouwen zonder mannelijke bescherming, het tekort aan enige vorm van preventie en sanctionering van deze misdrijven en de onmogelijkheid tot opvang van vrouwen die het risico lopen het slachtoffer te worden van eerwraak. Uit een rapport van de Deense *Immigration Service* van juli 2009 blijkt dat vrouwen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Iraaks Koerdistan, zonder toelating te hebben gehad van hun familie, enkel en omwille hiervan het risico lopen te worden vermoord door eerwraak. In het kader van haar meervoudige asielaanvraag stelt verzoekster duidelijke en objectieve informatie te hebben aangebracht betreffende de behandeling van vrouwen in Noord-Irak, in het bijzonder alleenstaande vrouwen die een buitenhuwelijkse relatie hebben gehad.

Volgens verzoekster wordt haar concrete situatie als alleenstaande moeder uit Zakho (Noord-Irak) niet betwist, evenmin als het bestaan van (Y.S.). Beiden verblijven sinds hun aankomst in opvangcentra. De vader van (Y.S.) maakt geen deel uit van hun leven. Op basis van deze subjectieve elementen en gezien de objectieve informatie en de praktijk ter plaatse, meent verzoekster dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De in de bestreden beslissing vastgestelde vage verklaringen betreffen volgens haar niet de kern van haar asielrelaas. Zij wijst erop dat zij tot driemaal toe heeft uitgelegd dat zij haar zussen niet heeft kunnen bereiken; op geen enkel moment heeft zij gezegd dat zij dit wel zou hebben gedaan. Betreffende haar afwijkende verklaringen over haar eigen verblijfplaats, stelt verzoekster dat er nooit enige twijfels zijn geuit over haar nationaliteit of afkomst. Dat zij haar wijk zowel met de term "Shoraj" als met de term "Abasike" aanduidt, kan volgens haar niet als een afwijkende verklaring worden beschouwd. Zij stelt dat zij haar dorp steeds op dezelfde wijze heeft omschreven. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij regelmatig laat "uitschijnen" dat zij in Irak reeds werd mishandeld door haar familieleden en dat ze haar dochter bijgevolg zouden doden ingeval van terugkeer, merkt verzoekster op dat het gebruik van het woord "uitschijnen" in deze context grof is en vraagt zij zich af of verweerder hiermee bedoelt dat zij zou liegen. Zij heeft sinds haar aankomst in België uitgelegd in welke omstandigheden zij in Irak leefde, dat zij steeds diende thuis te blijven en geen enkele vrijheid, noch waardigheid had. Zij werd regelmatig door haar broer en oom geslagen. Haar broers waren zeer religieus en zij moest bijvoorbeeld steeds zeer gesloten kleren dragen en mocht niet alleen het huis verlaten. Haar raadsvrouw heeft er na het gehoor op gewezen dat er onvoldoende vragen werden gesteld over de mishandelingen waarvan zij in Irak het slachtoffer was geweest. Tevens

heeft verzoekster een medisch attest neergelegd waaruit bleek dat zij vandaag problemen heeft aan haar neus, dat haar neus sporen vertoont van breuken en dat er sprake is van een post-traumatische afwijking van haar neus. De bestreden beslissing rept hier volgens verzoekster met geen woord over, hetgeen strijdig is met artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad hieromtrent.

Dat verzoekster vaag en “ontwijkend” zou zijn geweest, stemt volgens haar niet overeen met de werkelijkheid. Zij heeft duidelijk uitgelegd dat zij werd geslagen en dat haar familie – en in het bijzonder de mannelijke familieleden – dezelfde mentaliteit deelden als de rest van de meerderheid van de Koerdische gemeenschap. Zij heeft hierbij verwezen naar gevallen in haar directe omgeving van vrouwen die vermoord werden omwille van een buitenechtelijke relatie. Wanneer zij stelt dat haar familieleden dezelfde mentaliteit hebben, bedoelt zij hiermee dat haar familieleden de moord van deze vrouwen goedkeurt en haar dus hetzelfde zouden aandoen. Volgens haar zijn er weldegelijk voldoende elementen aanwezig om minstens vast te stellen dat zij in een “slechte verstandhouding” leefde met haar familieleden in Irak.

Vervolgens meent verzoekster dat zij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Irak het slachtoffer was van mishandelingen vanwege haar familieleden. Zij heeft voorts een vrees ingeroepen ten aanzien van haar familieleden omdat zij zonder toestemming een relatie heeft gehad met een man en dat haar familie haar niet toegelaten heeft met hem te trouwen. Deze elementen werden reeds ten tijde van haar eerste asielaanvraag ingeroepen, hetzij *in tempore non suspecto*. De ingeroepen vrees voor vervolging wordt bevestigd door alle internationale rapporten omtrent de situatie van vrouwen in Noord-Irak. Verzoekster heeft deze informatie overgemaakt aan verweerder, doch volgens haar maken noch de bestreden beslissing, noch het administratief rapport hiervan melding. Het is nochtans de verplichte taak van de asielinstanties om niet enkel de asielzoeker te horen, doch ook om samen te werken bij de feitenvaststelling en de vergaring van informatie, zo stelt verzoekster. Zij verwijst naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoekster is duidelijk een alleenstaande vrouw, afkomstig uit Zakho, die haar familie heeft moeten ontvluchten nadat ze haar gedwongen wilden uithuwelijken, die in België een kind ter wereld heeft gebracht zonder erkenning vanwege de vader en zonder enige toestemming van haar familieleden. Zij woont ook alleen met haar dochter, waaromtrent zij een attest neerlegde betreffende haar verblijf in de opvangcentra te Herbeumont en Fraipont. Dit is de situatie in België en bijgevolg ook ingeval van terugkeer naar Irak. Verweerder betwist noch het feit dat (Y.S.) verzoeksters dochter is, noch dat (Y.S.) niet erkend is door haar vader, noch dat verzoekster niet officieel gehuwd is met de vader van (Y.S.) en dat zij een alleenstaande vrouw is. Concretere aanwijzingen kan zij niet geven. Zij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad. Volgens haar is UNHCR van mening dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning van de vluchtelingenstatus. Volgens verzoekster wordt er *in casu* geen enkel onderzoek gevoerd naar de situatie in Noord-Irak, noch enige, laat staan serieuze, analyse gemaakt van de subjectieve ingeroepen vrees voor vervolging en de reële risico's ingeval van terugkeer. Het CEDOCA-rapport bevat geen enkele informatie omtrent de situatie van vrouwen in Irak, noch van kinderen geboren buiten het huwelijk, noch omtrent het lot van vrouwen die een buitenechtelijke relatie hebben gehad. Verzoekster merkt op dat ingeroepen risico's steeds de toekomst betreffen en per definitie “hypothetisch” zijn. Als alleenstaande vrouw, moeder van een dochter, loopt zij duidelijke risico's ingeval van terugkeer naar Irak en rept de bestreden beslissing hier met geen woord over. Indien er bepaalde vaagheden zouden bestaan omtrent bepaalde niet-essentiële elementen van haar asielrelaas, zijn er volgens verzoekster voldoende objectieve elementen waarover geen twijfel bestaat en die een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken op grond van het behoren tot de sociale groep van Iraakse vrouwen die de gewoonteregels overtreden. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad. Tevens meent zij dat haar op basis van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

Verder meent verzoekster dat zij bij haar vorige asielaanvragen weldegelijk heeft gewezen op de risico's omwille van haar relatie in België en de geboorte van haar dochter. Met name vanaf haar tweede asielaanvraag vermeldt zij uitdrukkelijk dat zij een relatie had, zwanger was en vervolgens dat haar dochter geboren was. Zij wijst nogmaals op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties. Wat betreft haar relatie in België vraagt verzoekster zich af welke informatie voor verweerder wel voldoende zou zijn. Zij heeft meermaals uitgelegd hoe zij de vader van (Y.S.) leerde kennen. Zij heeft geantwoord dat zijn naam (H.S.) of (S.H.) is, aangezien de naam van de grootvader en de vader bij de

Koerdische gemeenschap wordt doorgegeven. Zij kende haar eigen stamnaam ook niet, omdat zij niet begreep wat een stam is. Zij merkt op dat, indien zij meer details omtrent de vader van (Y.S.) had kunnen geven, dit de beslissing van verweerder zeer waarschijnlijk niet had gewijzigd. *“Wat is immers voldoende informatie volgens het CGVS over een man die verzoekster ten onrechte als haar echtgenoot zag; waarmee ze slechts enkele keren heeft afgesproken en die haar erna als een baksteen heeft laten vallen terwijl ze zwanger was van hem?”* Zij stelt dit duidelijk te hebben verwoord. Zij meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met de (sociale) context en haar culturele achtergrond. Op het ogenblik dat zij de vader van (Y.S.) beter leerde kennen, bevond zij zich in een zeer precarie situatie. Zij had geen andere keuze dan de “hulp” van de vader van (Y.S.) te aanvaarden. Zij merkt op dat quasi alle huwelijken in Noord-Irak door de familieleden worden geregeld, zodat het niet zo vreemd was dat haar werd voorgesteld om met de vader van (Y.S.) te trouwen. Gezien de vragen die haar omtrent haar relatie werden gesteld, heeft verweerder hier volgens verzoekster geen rekening mee gehouden. Zij meent dat het de rol van de asielinstanties is om in het kader van een (geloofwaardigheids)onderzoek rekening te houden met de culturele achtergrond, tradities en gewoonten van de asielzoeker. Zij verwijst naar een rapport van UNHCR. Het kan goed zijn dat verweerder meer informatie had willen krijgen omtrent de vader van (Y.S.), doch verzoekster heeft uitgelegd niet meer te kunnen vertellen over hem. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat (Y.S.) bestaat en het resultaat is van een (seksuele) relatie. *“Toch meent het CGVS niet in staat te zijn de nood aan bescherming te onderzoeken omdat verzoekster de vader van (Y.S.) onvoldoende zou kennen? Dergelijke redenering zou nooit worden gevolgd ten aanzien van een Westerse vrouw, waarom dan andere normen en standaarden toepassen op verzoekster?”* Zij meent minstens aannemelijk te hebben gemaakt dat de vader van (Y.S.) inderdaad de heer (A.S.H.) is. Zowel tijdens haar gehoor in augustus bij het CGVS als naar aanleiding van het indienen van haar meervoudige asielaanvraag heeft verzoekster verklaard dat hij afkomstig is uit Noord-Irak, maar zij wist niet precies vanwaar hij precies was. Zij meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij ongeletterd is. Doorheen de verschillende gehoren is het duidelijk dat zij niet alle vragen naar behoren verstond en hier niet de nodige capaciteiten voor heeft. Zij vroeg zeer vaak om de vraag anders te stellen. Zij is niet naar school gegaan, is afkomstig uit een klein dorp in Noord-Irak en heeft steeds onder de bevelen van haar broers moeten leven. Zij heeft een medisch attest neergelegd van een psychotherapeute bij de vzw WOMAN DO, waaruit blijkt dat zij zeer kwetsbaar is, fysiek uitgeput is en zeer angstig is omwille van de onzekerheid waarin zij jaren leeft met haar dochter. Het is volgens verzoekster de plicht van de asielinstanties om rekening te houden met het profiel van de asielzoeker en zij verwijst naar een rapport van UNHCR. Voorts stelt verzoekster dat men niet aan een asielzoeker mag vragen om onmogelijk bewijsmateriaal neer te leggen, waar de bestreden beslissing vaststelt dat zij geen identiteitsdocument neerlegt betreffende de vader van (Y.S.). Hij heeft duidelijk gemaakt dat hij niets met hen te maken wil hebben, zodat het logisch is dat zij geen identiteitsdocument van hem kan voorleggen. Omtrent de plaats van het huwelijk heeft zij steeds verklaard dat het bij (H.) heeft plaatsgevonden, de man die haar aan de heer (A.S.H.) heeft voorgesteld. Zij kende het adres niet, zoals zij ook haar eigen adres niet kent. Het was in Wallonië en zij gebruikte de naam Leuven (dus waarschijnlijk Louvain-la-Neuve). Verzoekster herinnert er nog aan dat zij niet meer maagd is en zich dan ook voelde alsof zij al “blij” mocht zijn dat een man met haar wenste te trouwen hoewel zij al een relatie achter de rug had. Natuurlijk kent zij de vader van (Y.S.) niet goed, natuurlijk is het duidelijk voor een externe persoon en achteraf bekeken dat zij het slachtoffer is van een man die manifest andere bedoelingen had dan haar, doch op het ogenblik van de feiten, gezien haar verleden, gezien haar opvoeding en gezien haar situatie in België, was zij in zo een situatie dat zij het huwelijk heeft aanvaard zonder zich meer vragen te stellen. Verzoekster meent dat verweerder zich niet dient uit te spreken over de relatie *in se*, doch wel over de gevolgen ervan, namelijk de mogelijke risico's ingeval van terugkeer naar Noord-Irak.

Betreffende de nationaliteit van (Y.S.) stelt verzoekster als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“Volgens de bestreden beslissing zou verzoekster geen enkele stap hebben ondernomen om de juridische situatie van (Y.S.) te verbeteren en zou de Iraakse nationaliteit wel degelijk kunnen overgaan via de moeder.

In het administratief dossier van het CGVS bevindt zich een CEDOCA document betreffende de verkrijging van de Irakese nationaliteit.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het CEDOCA document als titel het volgende heeft: “ Het doorgeven van de nationaliteit via de vader.”

Het document betreft dus de nationaliteit dat door een man aan zijn kind wordt doorgegeven en in geen geval door een vrouw, zoals in casu.

Het CGVS schendt bijgevolg minstens het zorgvuldigheidsbeginsel door zelfs niet rekening te houden met het geslacht van verzoekster.

Artikel 3 van de wet van nationaliteitswet nr. 26 van 2006 betreft immers niet het geval wanneer een kind buiten Irakees grondgebied is geboren, zoals (Y.S.).

In dergelijk geval stelt immers artikel 4 van de nationaliteitswet:

*"The Minister **may consider** Iraqi any person born **outside Iraq to an Iraqi mother and an unknown or stateless father**, if he chooses the Iraqi nationality, within one year from coming of age (reaching the age of maturity), unless he fails to do so, due to difficult circumstances, provided that he is residing within Iraq at the time of application for the Iraqi nationality."* (wij onderlijnen)

De raadvrouw van verzoekster heeft dan ook een rapport neergelegd van de Women's Refugee Commission van de Universiteit van Tilburg waarin werd gewezen op het feit dat in de praktijk, gezien artikel 4, Iraakse vrouwen **slechts** de nationaliteit kunnen doorgeven wanneer het kind in Irak is geboren.

Zo leest men immers:

"Article 3 of the Iraqi Nationality Law establishes the equal right of an Iraqi father and mother to transmit nationality to their children. No further conditions are placed on this conferral of nationality by descent. Nevertheless, the retention of article 4 causes difficulties in the interpretation and application of this rule by explicitly authorising the Minister to consider granting nationality to a child born to an Iraqi mother outside Iraq, if the father is unknown or stateless. This language contradicts that of the preceding article which should allow all children of an Iraqi mother to acquire nationality as a matter of right, regardless of place of birth. In practice, female nationals can only confer their nationality to their children on an equal par to men if the child is born in the territory of Iraq. This discrimination is unjustified and is furthermore in violation of Article 14 of the Iraqi constitution that stipulates equality between men and women. Additionally it has been noted that the procedural requirements for proving that the father is stateless are strict and often highly difficult to fulfil. As there are a large number of Iraqi women in the Diaspora married to non-Iraqi men, this puts many children at risk of becoming stateless." (wij onderlijnen).

Ook het rapport Country Report on Human Rights Practices 2013- Iraq bevestigt dit:

"Children

Birth Registration: The constitution states that anyone born to at least one citizen parent is a citizen. Failure to register births results in the denial of public services such as education, food, and health care. To register a birth, authorities require a marriage certificate and identification from both parents and a death certificate if a parent is deceased. Single women and widows often had problems registering their children. The government was generally committed to children's rights and welfare, although it denied benefits to noncitizen children. Families of noncitizen children had to pay for services, such as public schools and health services that were otherwise free. Except for several hundred Palestinian families displaced during the 1948 or 1967 wars, noncitizens were not eligible for the national food-rationing program." (zie stuk 11). (wij onderlijnen)

Het CGVS heeft hier echter manifest geen rekening mee gehouden en zodoende de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/3 Vreemdelingenwet geschonden.

Bovendien heeft het BCHV ook gewezen op het feit dat (Y.S.) administratieve problemen zal kennen bij terugkeer naar Irak.

Het CGVS gaat hier zelfs niet op in.

Zoals geschreven in het BCHV-advies na het gehoor van (Y.S.):

"Het BCHV wijst ook op de administratieve problemen die (Y.S.) zal ondervinden bij terugkeer naar Irak. Zo zal het voor (Y.S.) onmogelijk zijn om een Iraakse geboorteakte verkrijgen, aangezien ze geen identiteitskaart van haar vader of huwelijksakte van haar ouders kan voorleggen. Zonder deze geboorteakte, zal ze ook geen Iraakse identiteitskaart kunnen verkrijgen:

"Issuance of ID cards to children born abroad: Children born outside Iraq can be registered at one of Iraq's embassies. The parents must present the following documents:

- The child's birth certificate, confirmed by the Foreign Ministry of the country of birth*
- Their own Iraqi ID cards (from both mother and father)*
- Their own nationality certificates (from both mother and father)*
- Marriage certificate if it is not stated on their ID cards that they are married to each other.*

Based on this documentation, the Iraqi embassy can issue an Iraqi birth certificate to the child and add this to the parents' application for an ID card for the child.

If the parents do not have the necessary documentation, the embassy cannot issue an Iraqi birth certificate to Iraqi children born abroad (Iraqi consul, e-mail April 2013). The child therefore cannot get an Iraqi ID card either."

Het zal voor (Y.S.) ook niet mogelijk zijn om een Iraaks paspoort te verkrijgen. Hiervoor is namelijk de aanwezigheid van een mannelijk familielid vereist.

Zonder deze documenten zal (Y.S.) niet van bepaalde basisrechten genieten in Irak. Zo zal ze geen toegang hebben tot onderwijs en gezondheidszorg. Ze zal ook geen stemrecht hebben.

Bovendien bestaat er een reëel risico dat (Y.S.) staatloos is. Kinderen geboren buiten Irak van een Iraakse moeder en een onbekende vader, krijgen namelijk niet automatisch de Iraakse nationaliteit. In zulke gevallen kan een kind enkel de Iraakse nationaliteit vragen na een jaar in Irak te hebben gewoond. Maar hiervoor moet een oom langs moederszijde als voogd optreden. (Y.S.) heeft echter geen oom die voor haar kan optreden. Het zal dan ook onmogelijk zijn voor (Y.S.) om de Iraakse nationaliteit te bekomen.”

Het onderzoek van het CGVS is verre van zorgvuldig terwijl verzoekster zelf voldoende informatie en objectieve elementen hebben neergelegd waaruit de nood aan internationale bescherming blijkt.

Betreffende de ambassade en het feit dat verzoekster geen stappen zou hebben ondernomen: verzoekster is een asielzoeker die een vrees voor vervolging inroept ingeval van terugkeer. Zij zal zich bijgevolg niet tot de Iraakse autoriteiten richten met deze vraag. Bovendien is het antwoord duidelijk: (Y.S.) zal niet de Iraakse nationaliteit kunnen verkrijgen.”

Volgens verzoekster stelt verweerder tussen de lijnen dat zij zelf aan de basis zou liggen van haar vrees voor vervolging omdat zij “nooit enige poging ondernomen” zou hebben om de man die haar huwelijk voltrok, opnieuw te zoeken of om informatie te krijgen via (H.). Verweerder houdt hierbij geen rekening met het feit dat verzoekster het slachtoffer is van deze relatie daar zij werd achtergelaten met een kind ten laste terwijl de vader haar niet wou helpen en ten laste nemen. Verzoekster onderstreept dat zelfs indien zij niet veel informatie heeft omtrent de vader van (Y.S.), dit geen afbreuk doet aan de hoofdtak van verweerder om de nood aan internationale bescherming te onderzoeken. Volgens verzoekster is de kernvraag of zij ingeval van terugkeer risico's loopt om te worden vervolgd omwille van haar relatie en de geboorte van (Y.S.). Zelfs het enkele feit terug te keren na een lang verblijf in het Westen vormt een voldoende grond voor haar familieleden om haar te vervolgen, aldus verzoekster.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

“Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bevat grondrechten die primeren op de Vreemdelingenwet.

Het is bijgevolg mogelijk dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet – quod non in casu – de schending van deze grondrechten tot gevolg heeft.

Verzoekster diende een asielaanvraag in omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Irak.

De asielaanvraag van verzoekster werd afgesloten door een beslissing van weigering van toekenning van een vorm van internationale bescherming omdat het CGVS niet in staat zou zijn de mogelijke nood aan internationale bescherming in te schatten.

Dit vormt een schending van artikel 3 EVRM.

Immers, door een asielaanvraag in te dienen, laat verzoekster grieven gelden omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer.

Zij stelt met name als alleenstaande moeder eerwraak vanwege haar familieleden te vrezen, evenals voor het leven van haar dochter, evenals risico's op minstens ernstige schade nu ze nergens naartoe kan in Irak en als alleenstaande moeder slachtoffer zal worden discriminaties, stigma en het risico loopt door IS te worden gevisieerd omdat ze de gewoonteregels heeft overschreden.

Verzoekster verwijst naar de duidelijke rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hieromtrent:

Zo stelt het Hof in de zaak Jabari:

“50. Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...) »

In de zaak MSS tegen België en Griekenland:

« 387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Čonka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine

marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.

388. *Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. (...) » (wij onderlijnen)*

En recentelijk in de zaak Singh tegen België:

vrije vertaling:

“100. Het Hof merkt op dat noch de RVV, noch de CGVS een onderzoek hebben gevoerd, zelfs op bijkomstige wijze, naar de schending van artikel 3 EVRM. Zij merkt op dat dit onderzoek is verduisterd door het CGVS door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aanvragers en de twijfels over de juistheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Hoewel het feit om niet volledig akkoord te gaan met de verklaringen van verzoekers en twijfels te uiten naar de nationaliteit en de reisroute van verzoekers duidelijk tot de bevoegdheid van de asielinstanties behoort, merkt het Hof op dat de CGVS geen extra onderzoekswerk heeft gesteld, zoals de authenticiteit na te gaan van de identiteitsdocumenten voorgelegd door de aanvragers, hetgeen zou hebben toegestaan om het bestaan van risico's in Afghanistan te onderzoeken of om deze op een duidelijke manier aan de kant te schuiven.

101. Volgens het Hof, blijkt de RVV deze tekortkoming niet te hebben verholpen. Teneinde een hervorming van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, hebben verzoekers aan de RVV documenten voorgelegd die van aard waren om de twijfels geuit door het CGVS aangaande hun nationaliteit en reisroute te verhelpen. Het Hof merkt op dat deze documenten niet te verwaarlozen waren want het ging om e-mails verzonden via het BCHV, partner van UNHCR in België, en na de beslissing van het CGVS, e-mails verstuurd door de UNHCR officieel in New Delhi . Aan deze e-mails waren bijlagen verbonden, met name attesten van de UNHCR waarin werd gesteld dat verzoekers geregistreerd waren als vluchtelingen onder het mandaat van UNHCR en die de data opgegeven door verzoekers aangaande hun reisroute tijdens hun verhoor door de diensten van de DVZ, bevestigd. De RVV heeft geen enkel gewicht gegeven aan deze stukken onder het motief dat deze laatste gemakkelijk te vervalsen waren en dat verzoekers ingebreke bleven de originele documenten af te geven.”

De tegenpartij dient de ingeroepen risico's op schending van artikel 3 EVRM bijgevolg te onderzoeken.

In casu weigert het CGVS dergelijk onderzoek te voeren hoewel het CGVS minstens zou kunnen vaststellen dat een terugkeer in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en een zogenaamde niet-terugleidingsclausule opnemen.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 juncto 13 EVRM gezien er geen onderzoek plaatsvindt van de ingeroepen risico's.”

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout*”.

Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder bij de analyse in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet enkel rekening heeft gehouden met de veiligheidssituatie in het noorden van Irak zonder rekening te houden met het individueel profiel van verzoekster als alleenstaande moeder met een dochter van twee jaar die nergens naartoe zou kunnen gaan ingeval van terugkeer. Er bestaan geen opvangmogelijkheden voor alleenstaande vrouwen in Dohuk. In beide aan het administratief dossier toegevoegde rapporten vindt men geen informatie omtrent het lot van vrouwen sinds het ontstaan van het conflict in Noord-Irak, laat staan omtrent het lot van alleenstaande moeders, op één paragraaf na. UNHCR stelt dat vrouwen die het slachtoffer kunnen zijn van onder andere familiaal en aan eer gerelateerd geweld een risicoprofiel hebben. De bestreden beslissing rept hier met geen woord over en beperkt zich tot een beperkte en abstracte analyse van de situatie ter plaatse, zonder rekening te houden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoekster.

Verzoekster heeft zelf heel wat informatiebronnen neergelegd betreffende de impact van het conflict op de rechten van vrouwen en meer bepaald op de situatie van vrouwen die de gewoonteregels overschrijden in het noorden van Irak. Uit deze informatiebronnen blijkt dat de leden van IS specifiek vrouwen en kinderen viseren. Verzoekster verwijst ook nog naar twee artikels. Zij stelt dat de laatste maanden werd ontdekt dat de troepen van IS duizenden vrouwen die tot de yezidi-minderheid behoren,

hadden mishandeld en verkocht als slaven. Hoewel zij zelf niet tot de yezidi-minderheid behoort, dient volgens haar te worden vastgesteld dat zij als vrouw die de gewoonteregels schendt, specifiek zou worden gevisieerd en dus *“zoals de Yezidi vrouwen door de fascistische IS troepen als persoon worden beschouwd die ingaat tegen de regels van de islam zoals geïnterpreteerd door IS”*. IS heeft zelf een document gepubliceerd over vrouwen onder IS-controle, dat naar het Engels werd vertaald en waarin zij hun visie voor vrouwen uiteenzetten. IS viseert vrouwen in Noord-Irak en wenst hen hun eigen model op te leggen, een model in de welke er manifest geen plaats is voor verzoekster en haar dochter. De tekst stelt ook duidelijk dat overspel streng zal worden aangepakt. Verzoekster meent bijgevolg in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens stelt verzoekster vast dat de situatie in Noord-Irak of KRG bijzonder verontrustend en allesbehalve stabiel is. De situatie kan er volgens haar op elk ogenblik veranderen, gelet op het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 uitvoert. Dit leest verzoekster ook in het CEDOCA-rapport *“Irak: de veiligheidssituatie in Noord-Irak”* van 30 juni 2014. Verzoekster wijst erop dat Zakho, waarvan zij afkomstig is, zich aan de grens met Turkije bevindt en dat het CEDOCA-rapport hierover uitdrukkelijk stelt dat het in de vuurlinie van ISIS ligt. Verder leest verzoekster in het rapport dat het conflict in Syrië de relatieve stabiliteit in Koerdistan bedreigt. Verzoekster kan enkel tot het besluit komen dat de situatie in Noord-Irak niet stabiel is en op elk ogenblik kan veranderen, gelet op het grondoffensief van ISIS. De risico's in haar hoofde betreffen de toekomst en de toekomstige situatie in Noord-Irak is bijzonder onduidelijk. Verder stelt verzoekster vast dat de informatie van verweerder dateert van juni 2014 en augustus 2014.

Vervolgens stelt verzoekster als volgt: *“Volgens de bestreden beslissing zou “de recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, geen impact hebben op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.” Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat enkele maanden geleden, met name bij het nemen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekster dd. 22.07.2014, de tegenpartij quasi exact dezelfde motivering had gebruikt met als essentieel verschil dat er toen sprake was van slechts: “de recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 300.000 (overwegende soennitische) IDP's uit Centraal-Irak die het ISIS-offensief ontvluchten” . Het is weinig serieus vanwege de tegenpartij om steeds uit te gaan van het feit dat de enorme influx van vluchtelingen geen invloed zou hebben op de veiligheidssituatie en dit ongeacht het aantal vluchtelingen...”* Bovendien merkt verzoekster op dat waar verweerder lijkt te stellen dat de influx van het aantal vluchtelingen (bijna één miljoen) geen invloed zou hebben, de bestreden beslissing geen enkele bron vermeldt voor dit gegeven. Verder wijst verzoekster erop dat de COI Focus van augustus 2014 begint door te stellen dat het offensief geen invloed zou hebben op de veiligheidssituatie in KRG maar wél de massale vluchtelingenstroom, zodat volgens haar dient vastgesteld dat het rapport dus vaststelt dat de instroom wél een impact heeft op de veiligheidssituatie. Ingeval van terugkeer zal verzoekster een *“internally displaced person”* (IDP) worden en haar situatie zal gelijk zijn aan die van de reeds aanwezige IDP's, aangezien zij nergens naartoe kan en terug zal komen van een langdurig verblijf in het Westen. Het rapport stelt dat er zich 400000 vluchtelingen in Dohuk bevinden en dat dezen zich in een zeer precarie situatie bevinden. In een rapport van UNHCR leest verzoekster dat de instroom van bijna één miljoen vluchtelingen op enkele maanden tijd weldegelijk een impact heeft op de veiligheidssituatie in het noorden van Irak. In een artikel van 8 augustus 2014 leest verzoekster dat de troepen van IS de steden Sinajar en Zumar hebben ingenomen, waarop duizenden families naar Zakho zijn gevlucht. Als alleenstaande moeder die nergens naartoe zal kunnen, behoort verzoekster, zoals UNHCR heeft gesteld, tot een risicoprofiel en is zij duidelijk bijzonder kwetsbaar. Deze elementen worden volgens haar door verweerder niet in rekening genomen. Sinds het offensief en influx van vluchtelingen is de situatie in Dohuk nog moeilijker geworden. Zelfs indien men zou aannemen dat verzoekster geen IDP zou zijn – *quod non* – is het duidelijk dat de instroom van vluchtelingen een impact heeft op de maatschappij en de voorzieningen. Verder stelt verzoekster nog als volgt:

“Zo leest men omtrent de recente situatie in Noord-Irak:

Betreffende de toegang tot het onderwijs:

“Significant numbers of schools continue to accommodate IDPs, are occupied by armed groups or have been damaged or destroyed as a result of the conflict.”⁷⁷

(...)

“In areas hosting IDPs, the conflict has considerably delayed the start of the academic school year, especially in central Iraq and in Dahuk governorate.”

en betreffende de toegang tot gezondheidszorg:

“Local health services are reported to be overstretched due to high numbers of IDP arrivals and primary healthcare clinics often lack sufficient amounts of essential and chronic illness drugs.”

(...)

"Iraq has granted Syrian refugees free access to public health services, however, the health system is fragile. There is a shortage of health professionals in Iraq as many have fled the country. The system is further weakened by government budgetary delays. Additional strains on the health system have been placed with the arrival of more than 1.8 million internally displaced Iraqis since June. The majority of these Iraqis now live in Dohuk, Erbil and Sulaymaniyah where many Syrian refugees are also located." (wij onderlijnen)

De bestreden beslissing dient minstens te worden vernietigd gezien het administratief dossier geen informatie bevat waaruit kan blijken dat de instroom van vluchtelingen geen invloed heeft op de veiligheidssituatie in het Noorden en dat verzoekster, als IDP, geen risico's loopt ingeval van terugkeer. Gelet op de huidige situatie in Dohuk, dient te worden vastgesteld dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, met name op een onmenselijke en vernederende behandeling."

2.1.4. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een fax met een medisch attest van 29 oktober 2014 (stuk 3), vier artikelen (stukken 4, 6, 7 en 12) en zes rapporten (stukken 5, 8-11 en 13).

2.1.5. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 25 januari 2015 (bijlage 1).

2.2.1. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingen bepaalt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."* Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal de onderhavige asielaanvraag van verzoekster in overweging heeft genomen (administratief dossier, stuk 20). Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou (kunnen) uitmaken van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 EVRM, duidt zij niet aan op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In 's Raads arrest nummer 75 102 van 14 februari 2012 werd in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“Verzoeksters betoog dat uit de algemene sociaal-culturele context niet kan worden afgeleid dat buitenechtelijke relaties niet voorkomen in Noord-Irak doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing. Verweerder repliceert met recht dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verboden relaties niet zouden bestaan in Noord-Irak, doch wel dat, rekening houdend met de sociaal-culturele context die de Noord-Iraakse samenleving kenmerkt en gelet op de vaststelling dat verzoekster zich, in tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen in het verzoekschrift, duidelijk ten volle bewust was van de mogelijke gevaren waaraan zij zich zou blootstellen door zich te laten ontmaagden door G., het niet aannemelijk is dat zij hiermee zou instemmen zonder enige zekerheid te hebben over een huwelijksaanzoek en de toestemming van haar broers met zulk aanzoek.

In dit kader blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat G. reeds lange tijd loze beloftes maakte en haar steeds beloofde dat hij haar hand zou vragen doch dat hij dit nog nooit had gedaan. Tevens blijkt hieruit dat verzoekster het risico kende, dat zij wist dat zij zou worden vermoord indien zij voorhuwelijkse seksuele betrekkingen had en dat zij aanvankelijk niet van zin zou zijn geweest om toe te stemmen. Dat zij desondanks, nadat G. beloofde dat hij haar hand zou vragen, van idee zou zijn veranderd, meteen zou hebben toegestemd en toch dit risico zou hebben genomen, is niet aannemelijk in het licht van het feit dat G. tot op dat ogenblik nooit gevolg gaf aan zijn beloftes.

Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar verzoekster, zo blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde en niet betwiste verklaringen, zou zijn opgevoed in een strenge, strikte en beperkende islamitische achtergrond. Zij had geen vrijheid, diende zelfs kleren van anderen te krijgen, omschreef haar oudste broer als echte moslim en mocht, behoudens naar het huis van de burens, zelfs niet naar

buiten gaan. Dat zij in dergelijke familiale context een relatie zou aangaan en zich zou laten ontmaagden naast de deur, zonder enige zekerheid te hebben over de beloftes van G. of de toestemming van haar broers, is ongeloofwaardig.

Bovendien is het onaannemelijk dat G., nadat deze verzoekster zou hebben ontmaagd, zijn moeder hiervan op de hoogte zou hebben gebracht, en dit ondanks dat verzoekster dacht dat de moeder van G. tegen een huwelijk tussen haar en G. gekant was. De post factum verklaring dat verwacht kon worden dat de moeder van G. haar zoon zou beschermen en dat voor haar de keuze snel zou zijn gemaakt kan niet worden aangenomen nu zij op voorhand geen zekerheid konden hebben omtrent de uitkomst van deze keuze en de mogelijkheid niet konden uitsluiten dat de moeder van G. of de familie van verzoekster niet akkoord zou gaan. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat G. niet enkel zijn moeder, doch zijn hele familie zou hebben ingelicht van hun seksuele relatie. Zij verklaarde immers: "De laatste tijd wist de familie het, ook de moeder" en gaf even verder aan: "Nadat hij met mij naar bed is gegaan, heeft hij de hele familie op de hoogte gebracht" (ibid., p.8-9). Dat G. zijn hele familie op de hoogte zou brengen van hun seksuele relatie is, gelet op de mogelijkheid dat zijn moeder, zijn familie of de familie van verzoekster tegen een huwelijk tussen hem en verzoekster gekant zou zijn, in het geheel niet aannemelijk. G. zou zo, niet wetende of hij instemming zou bekomen met een huwelijksaanzoek, immers het bijkomende ernstige risico creëren dat één van zijn familieleden zijn of haar mond voorbij zou praten jegens één van de familieleden van verzoekster, te meer daar zij burens waren.

Daarenboven is de wijze waarop verzoeksters vlucht zou zijn geregeld niet aannemelijk. Zij verklaarde dat zij samen met G. Irak wilde ontvluchten maar dat G. hiermee niet zou hebben ingestemd omdat hij vreesde te zullen worden gedood. Dient echter te worden opgemerkt dat G. door verzoekster weg te sturen geenszins het gevaar voor zijn leven kon elimineren, wel integendeel. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat G. door haar weg te sturen risico liep hierover te worden geïnterpelleerd door haar broers. Zij stelde dat zij enkel naar het huis van G. mocht gaan en dat zij het huis voor het overige van haar broers niet mocht verlaten. Bovendien was G. reeds herhaaldelijk haar hand komen vragen en werd het haar nadien verboden om G. nog te zien. De betrokkenheid van G. bij haar verdwijning zou dan ook snel aan het licht komen (ibid., p.6-7, 9-10). Dat de dreiging voor verzoekster het grootste was doet aan deze vaststelling geen afbreuk daar dit de dreiging voor repercussies ten aanzien van G. – omwille van zijn hulp aan verzoekster om tegen de wil van haar mannelijke familieleden in het land te verlaten – niet wegneemt. Hierdoor hielp hij haar de facto overigens tevens haar huwelijk met haar neef te ontlopen, hetgeen blijkens de informatie bij het verzoekschrift eveneens de eer van haar familie schaadt. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat de wijze waarop verzoekster haar vlucht zou hebben kunnen regelen middels rechtstreekse contacten met G. niet aannemelijk is. Ondanks dat zij door haar broers met de dood werd bedreigd indien zij G. nog zou opzoeken, zou zij immers herhaaldelijk met G. hebben gesproken buiten op straat en aan de deur van haar huis, en dit terwijl haar schoonzussen op dat moment thuis waren. Dat verzoekster dergelijk risico zou nemen en dat dit onopgemerkt zou zijn gebleven is niet geloofwaardig (ibid., p.10-11).

Daarenboven verklaarde verzoekster dat zij vanuit België met niemand in Irak nog in contact staat (administratief dossier, stuk 4, p.3). Uit haar verklaringen blijkt dat zij daartoe evenmin de nodige pogingen heeft ondernomen. Zij gaf weliswaar aan dat zij G. trachtte te bellen en dat deze niet opnam doch voor het overige heeft zij niet geprobeerd om iemand in Irak te contacteren om te weten te komen hoe haar situatie evolueerde (ibid., p.11). Nochtans kan van een kandidaat-vluchteling die stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en nood te hebben aan internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren aangaande de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Dat verzoekster naliel dit te doen, getuigt van desinteresse voor haar voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde vrees.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas.

De bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie omtrent het voorkomen van eerwraak en van geweld tegen vrouwen in (Noord-)Irak heeft geen betrekking op verzoeksters persoon, is van louter algemene aard en volstaat niet om aan te tonen dat zij daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

[...]

Verzoeksters relaas werd hoger ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg maakt zij evenmin aannemelijk dat zij zonder het medeweten of de goedkeuring van haar broers het land zou hebben verlaten, noch dat zij diende te huwen met haar neef. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet."

Er kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat verzoekster in België een relatie zou hebben gehad met een man zonder toelating van haar broers als een bewijs kan worden gezien van de feiten die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag aanhaalde, zoals zij in onderhavig verzoekschrift stelt. Het is niet omdat verzoekster in België *“het slachtoffer is geweest van haar liefde voor een man”* dat dit automatisch impliceert dat haar bewering dat zij ook in Irak hiervan het slachtoffer was, bewezen is. Voormeld arrest van 14 februari 2012 heeft bovendien kracht van gewijsde. Er kan dan ook dienstig herhaald worden dat in dit arrest als volgt wordt gesteld: *“In dit kader blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat G. reeds lange tijd loze beloftes maakte en haar steeds beloofde dat hij haar hand zou vragen doch dat hij dit nog nooit had gedaan. Tevens blijkt hieruit dat verzoekster het risico kende, dat zij wist dat zij zou worden vermoord indien zij voorhuwelijkse seksuele betrekkingen had en dat zij aanvankelijk niet van zin zou zijn geweest om toe te stemmen. Dat zij desondanks, nadat G. beloofde dat hij haar hand zou vragen, van idee zou zijn veranderd, meteen zou hebben toegestemd en toch dit risico zou hebben genomen, is niet aannemelijk in het licht van het feit dat G. tot op dat ogenblik nooit gevolg gaf aan zijn beloftes. Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar verzoekster, zo blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde en niet betwiste verklaringen, zou zijn opgevoed in een strenge, strikte en beperkende islamitische achtergrond. Zij had geen vrijheid, diende zelfs kleren van anderen te krijgen, omschreef haar oudste broer als echte moslim en mocht, behoudens naar het huis van de burens, zelfs niet naar buiten gaan. Dat zij in dergelijke familiale context een relatie zou aangaan en zich zou laten ontmaagden naast de deur, zonder enige zekerheid te hebben over de beloftes van G. of de toestemming van haar broers, is ongeloofwaardig.”*

Gelet op het voorgaande stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“De RVV stelde hierbij dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas en dat u bijgevolg evenmin aannemelijk maakte dat u zonder het medeweten of de goedkeuring van uw broers het land zou hebben verlaten noch dat u diende te huwen met uw neef. De Raad nam verder de motivering over van het CGVS inzake de beoordeling dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard was dat burgers er een reëel risico liepen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Gezien het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas dat u uit de doeken deed bij uw eerste asielaanvraag kan er aldus niet worden geconcludeerd dat u een slechte relatie zou hebben met uw familieleden in Irak.”* Er dient wel op gewezen dat, gelet op de kracht van gewijsde van voormeld arrest van 14 februari 2012 en de devolutieve werking van een beroep bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal, dit arrest de einduitspraak vormt wat betreft verzoeksters eerste asielaanvraag en als dusdanig in de plaats komt van de beslissing van de commissaris-generaal, zodat de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing die de commissaris-generaal nam in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag, niet dienstig is.

2.3.1.2. Waar verzoekster erop wijst dat zij ongeletterd is, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat er tijdens het gehoor eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, dat vragen werden herhaald of heromschreven en dat er pauzes werden ingelast. De gestelde vragen betreffen elementen uit haar persoonlijke leefwereld, zodat verzoeksters analfabetisme geen verschoning kan zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en lacunes, die weldegelijk raken aan de kern van haar asielrelaas (zie *infra*). Wat betreft haar psychologische toestand en het attest van de vzw WOMAN DO dat zij dienaangaande neerlegde (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier), dient opgemerkt dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde problemen werden opgelopen. De psychotherapeut doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psychotherapeut vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een psychotherapeut kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de problemen werden opgelopen, temeer daar een psychotherapeut nog meer dan een arts afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt om tot een diagnose te komen. Een zekere mate van stress en onzekerheid is daarenboven inherent aan een asielprocedure, doch dit doet geen afbreuk aan de op verzoekster rustende medewerkingsplicht, met name dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van verzoekster correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verder stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: *“In zoverre verzoekster haar onwetendheid toeschrijft aan haar culturele achtergrond, tradities en gewoontes, merkt verweerder op dat deze uitleg eventueel kan verklaren waarom een (Iraakse) vrouw slechts een beperkte achtergrondkennis heeft over bepaalde zaken, maar dat dit geenszins kan rechtvaardigen dat*

verzoekster helemaal onwetend is over essentiële zaken omtrent de man waarmee zij gehuwd zou zijn alsook over andere basisgegevens van het huwelijk waarop ze uiteraard zelf aanwezig was (zoals onder meer de datum en de plaats van het huwelijk)."

Waar verzoekster aanvoert dat haar dochter niet de Iraakse nationaliteit zal krijgen, stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen als volgt: *"Wat de nationaliteit van (Y.S.) betreft, stelt de bestreden beslissing abusievelijk vast dat de Iraakse nationaliteit kan overgaan via de moeder, zelfs indien het kind niet op Iraaks grondgebied is geboren. Verweerder stelt dus samen met verzoekster vast dat de automatische nationaliteitsverkrijging via de moeder enkel kinderen betreft die geboren zijn op het Iraaks grondgebied."* Dit doet evenwel geen afbreuk aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Er dient namelijk opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verder voert verzoekster aan dat zij als alleenstaande moeder met een dochter die niet erkend wordt door haar vader, nergens terecht zal kunnen bij een terugkeer naar Irak. Er dient evenwel op gewezen dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag stelde dat zij een slechte verstandhouding heeft met haar familie omwille van het hebben van een (seksuele) relatie buiten het huwelijk en zonder toestemming van haar familie, doch dat hieraan geen geloof kan worden gehecht blijkens het voormelde arrest van 14 februari 2012 dat kracht van gewijsde heeft. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster dat zij mishandeld is geweest door haar familie en door middel van een medisch attest (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat zij problemen heeft met haar gehoor en haar neus, tracht zij deze mishandelingen aan te tonen. Tevens meent zij dat er haar te weinig vragen werden gesteld omtrent deze mishandelingen. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij wel en niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Ook verzoeksters raadvrouw kreeg de kans om op het einde van het gehoor haar opmerkingen te formuleren, maar weidde evenmin uit over de beweerde mishandelingen. In onderhavig verzoekschrift komt zij niet verder dan de stelling dat haar hierover te weinig vragen werden gesteld, doch zij laat na *in concreto* weer te geven welke elementen zij omtrent deze mishandelingen nog wenst aan te brengen. Wat betreft het medisch attest dient opgemerkt dat een medisch attest evenmin een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Uit het medisch attest blijkt bovendien geenszins dat verzoekster de vastgestelde medische problemen zou hebben opgelopen ten gevolge van mishandelingen. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij het risico loopt te worden vermoord door eerwraak omwille van haar langdurig verblijf in het Westen, dient erop gewezen dat verzoekster dergelijke vrees niet dienstig voor het eerst kan opwerpen in onderhavig verzoekschrift. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Mede gelet op hetgeen dienaangaande reeds werd gesteld in voormeld arrest van 14 februari 2012, slaagt verzoekster er nog steeds niet in aannemelijk te maken dat zij een slechte verstandhouding heeft met haar familie in Irak en bijgevolg evenmin dat zij nergens terecht zou kunnen ingeval van een terugkeer naar Irak.

De algemene informatie waarnaar verzoekster verwijst (artikels in het verzoekschrift en stukken 4-13) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze informatie heeft immers geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Daarenboven wijst de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"Uw verklaringen zijn immers uitermate vaag en wijken op bepaalde punten af van de verklaringen die u eerder aflegde. U verklaart dat u nog twee zussen heeft in Koerdistan. Gevraagd waar uw zussen in

Koerdistan wonen moet u het antwoord evenwel schuldig blijven. U zou vergeten zijn waar u zussen wonen of u zou niet meer op de plaatsnaam kunnen komen (CGVS 28/10/2014, p. 3, 4). Dit is weinig overtuigend en niet geloofwaardig.

Of u nog gepoogd heeft om contact op te nemen met uw zusters blijft hoogst onduidelijk. Hiernaar gevraagd stelt u aanvankelijk dat u dat niet deed omdat er geen telefonische verbinding was en omdat u het niet durfde. Vervolgens stelt u echter dat u het niet kon doen omdat uw zussen niet over een GSM zouden beschikken. Nog later verklaart u evenwel dat u geen contact met hen kon opnemen omdat u hun telefoonnummers niet had en omdat u angst had dat ze iets aan andere mensen zouden doorvertellen (CGVS 28/10/2014, p. 3, 4, 16).

Over uw eigen verblijfplaats in Koerdistan legt u dan weer afwijkende verklaringen af. Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u immers nog dat u in de wijk Shoraj, Zakho, woonde. Bij uw vierde asielaanvraag verklaart u echter dat u in de wijk Abasike woonde. Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen stelt u dat dit Shoraj of Abasike dezelfde wijk is. Uit de verklaringen die u aflegde bij uw eerste asielaanvraag en uw verklaringen in het kader van uw vierde asielaanvraag kan er echter worden afgeleid dat u zelf wel degelijk een onderscheid maakte tussen deze wijken (CGVS 28/10/2014, p.4, 7, 8, 16, 17)(CGVS 28/09/2011, p. 5).

Verder doet u regelmatig uitschijnen dat u in Irak in het verleden reeds mishandeld werd door uw familieleden en stelt u dat uw familieleden u en uw dochter zeker zouden doden indien jullie terugkeerden. Gevraagd naar concrete aanwijzingen en gebeurtenissen die dit zouden aantonen beperkt u zich evenwel enkel tot vage algemene en ontwijkende antwoorden waarbij u wijst op de algemene mentaliteit in Koerdistan en stelt dat de mentaliteit van uw familie hier niet van afwijkt (CGVS 20/08/2014, p. 13, 15).

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dat u uit de doeken deed in het kader van uw eerste asielaanvraag en de vage en afwijkende verklaringen die u aflegt bij uw vierde asielaanvraag en in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, kan er allerminst worden geconcludeerd dat u in een slechte verstandhouding leeft met uw familieleden in Irak. Voorts moet er worden vastgesteld dat u geen concrete elementen kunt aanbrengen waaruit kan worden geconcludeerd dat u of (Y.S.) persoonlijk omwille van uw relatie in België en het kind dat hieruit voortkwam enige vrees zouden moeten koesteren in uw land van herkomst en dat het hier aldus louter een hypothetische vrees betreft."

In onderhavig verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij tot driemaal toe heeft uitgelegd dat zij haar zussen niet heeft kunnen bereiken, doch zij verliest hierbij uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat zij incoherente verklaringen aflegde omtrent de reden waarom zij haar zussen niet kon bereiken. Wat betreft de wijk waar zij woonde, verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor weldegelijk als volgt: "En waar woonde u precies? In abbasiki En wat is dat? Je had abasiki 1 je had abasiki 2 je had ook shoraj", terwijl zij later verklaarde dat Abasike en Shoraj hetzelfde zijn (gehoorverslag CGVS 28 oktober 2014, p. 8 en 17), zodat zij ook hieromtrent incoherente verklaringen aflegde. Verder herhaalt verzoekster enkel haar verwijzing naar de algemene mentaliteit in Koerdistan en dat haar familie hier niet van afwijkt, hetgeen geen dienstig verweer is.

2.3.1.3. Verder stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekster geen enkel zicht biedt op haar reële situatie in België met betrekking tot de voorgehouden vader van haar dochter en de aard van de relatie die zij met deze man zou hebben.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Hierbij dient er nog te worden gewezen op het feit dat u zelf nooit, op welk moment dan ook tijdens uw opeenvolgende asielprocedures, melding maakt van een mogelijke vrees die in uw land van herkomst dient te koesteren omwille van een relatie die u in België heeft of het kind dat u hier kreeg, dit terwijl u bij uw tweede asielaanvraag (verklaring DVZ dd. 15 mei 2012) verklaarde reeds acht maanden zwanger te zijn van uw vriend uit Nederland en u zelfs uit de doeken doet hoe u hem heeft ontmoet in uw opvangcentrum. Bij uw derde asielaanvraag (verklaring DVZ dd. 3 september 2012) was uw dochter reeds geboren en vermeldt u opnieuw enkel dat u gehuwd bent met (A.S.H.) en dat hij in Nederland verblijft. U maakt geen melding van eventuele problemen in uw relatie met deze man laat staan van een mogelijke vrees voor vervolging die u zou dienen te koesteren omwille van deze relatie of uw dochter. Dit doet u trouwens evenmin bij de verklaringen die u aflegt bij de DVZ in het kader van uw huidige vierde asielaanvraag (verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 11/07/2014)."

Verzoekster herhaalt dienaangaande in onderhavig verzoekschrift slechts dat zij bij haar tweede asielaanvraag verklaarde zwanger te zijn en bij haar derde asielaanvraag verklaarde bevallen te zijn van een dochter, hetgeen geen dienstig verweer is. Zij merkte immers nergens, zelfs niet bij het indienen van haar vierde asielaanvraag, op dat zij in Irak vervolging vreest omwille van de relatie met een man in

België en het bevallen van een dochter. Er dient herhaald te worden dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u totaal geen zicht kunt bieden op uw voorgehouden situatie in België betreffende de vader van uw dochter en de aard van uw relatie met deze man. U legt voorts geen enkel stavingstuk neer betreffende de vader van uw dochter of de aard van uw relatie met deze man. Het enige wat u eigenlijk kunt zeggen over deze man is dat hij (A.) heet, dat hij van Koerdische origine is, dat zijn moeder (Z.) heet en dat hij een Nederlandse verblijfsvergunning heeft. Gevraagd naar zijn precieze volledige naam, in casu dus zijn voornaam de naam van zijn vader van zijn grootvader en zijn stamnaam, moet u het antwoord evenwel schuldig blijven. U stelt dat hij (A.H.S.) heet of (A.S.H.). U weet echter niet zeker wat de naam van zijn vader of zijn grootvader is. Zijn stamnaam kent u niet. Waar en wanneer hij geboren is kunt u evenmin zeggen. Tijdens het gehoor van 28/10/2014 gevraagd van waar hij afkomstig is, komt u niet verder dan te stellen dat hij een Koerd van Koerdistan is, maar dat u niet weet van waar. Vreemd genoeg beweerde u tijdens het gehoor van 20/8/2014 nog dat hij afkomstig is van Zakho. Dergelijke discrepanties doen ten eerste twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. U kent zelfs zijn leeftijd niet. Hoeveel broer en zussen hij zou hebben kunt u niet zeggen, wat hun namen zijn weet u evenmin. Wat zijn religie is weet u niet. Wat zijn beroep was in Irak weet u niet. Waar hij in Nederland woont kunt u evenmin zeggen (CGVS 28/10/2014, p. 6, 7, 14)(CGVS 20/08/2014, p. 3, 4). U legt daarenboven geen enkel document voor dat de identiteit of zelfs maar het bestaan van deze man kan aantonen.

Tijdens uw tweede asielaanvraag maakt u een eerste maal melding van deze man. U stelt dat hij (A.) heet, dat hij in Nederland woonde en dat u zwanger van hem was. Bij uw derde asielaanvraag vernoemt u opnieuw deze man waarbij u verklaart dat u met hem gehuwd bent. Over dit huwelijk legt u echter eveneens uitermate vage, onsamenhangende en afwijkende verklaringen af. Waar het huwelijk plaatsvond blijkt u niet precies te weten. Wanneer het huwelijk plaatsvond weet u evenmin. Wie het huwelijk voltrok en welke functie deze man had weet u evenmin. Dient nog te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een poging heeft ondernomen om de identiteit van deze man te achterhalen. Zelfs nadat uw relatie met (A.) in het slop raakte heeft u niets ondernomen om deze man op te zoeken en zo mogelijk een bewijs van uw huwelijk met (A.) te bekomen waarmee u op zijn minst een deel van uw voorgehouden problemen mogelijkerwijze had kunnen oplossen. Het huwelijk vond volgens uw verklaringen plaats in de woning van (H.). Via deze man had u eveneens (A.) ontmoet en het was (H.) die een huwelijk had voorgesteld. Wie deze (H.) is blijkt u echter evenmin te weten. Zijn volledige naam blijkt u niet te kennen. Waar hij van afkomstig is weet u niet. En zijn precieze woonplaats weet u evenmin. Dit is des te meer opmerkelijk aangezien u (A.) steeds ontmoette in het huis van deze (H.) (CGVS 28/10/2014, p. 9, 10, 11, 12, 13, 15).

U verklaart verder dat uw relatie met (A.) verslechterde, dat hij u en uw dochter in de steek liet en dat hij uw dochter niet wil erkennen. Ook hierover legt u echter vage, onsamenhangende en afwijkende verklaringen af. In het begin zou uw relatie met (A.) goed geweest zijn. Op een gegeven moment zou u hem gezegd hebben dat u een kind van hem wilde. U stelt aanvankelijk dat hij hier heel normaal op reageerde. Ook tijdens uw zwangerschap zou er geen probleem geweest zijn. Uw relatie zou pas verslechterd zijn na de geboorte van (Y.S.) (30/06/2012) waarna hij geweigerd zou hebben om jullie te helpen en jullie eenvoudigweg in de steek liet. U verklaart echter eveneens dat de problemen eigenlijk al begonnen nadat u een negatieve beslissing had gekregen (CGVS 27/10/2011, RVV 14/02/2012). Verder blijkt dat (A.) u nog herhaaldelijk contacteerde, dat hij contact wilde met (Y.S.) en dat hij zelfs gezegd zou hebben dat hij (Y.S.) wilde erkennen. Hij zou eveneens gerefereerd hebben naar de verschillen tussen de Belgische en de Nederlandse wetgeving en dat u niet bij hem kon wonen omdat u geen verblijfsvergunning had. Tot enkele maanden zouden jullie nog telefonisch contact gehad hebben. Uiteindelijk zou u het zelf geweest zijn die de relatie, telefonisch, verbrak en van SIM kaart veranderde (CGVS 20/08/2014, p. 5, 6, 7, 10, 11, 12, 17, 18, 19)(CGVS 28/10/2014, p. 9, 13, 14, 15, 16).”

Waar verzoekster stelt dat quasi alle huwelijken in Noord-Irak door de familieleden worden geregeld zodat het niet zo vreemd was dat haar werd voorgesteld om te trouwen met de vader (Y.S.), dient erop gewezen dat verzoekster verklaarde dat (H.) het huwelijk voorstelde (gehoorverslag CGVS 28 oktober 2014, p. 9) en deze persoon geenszins familie van haar is. Verder dient opgemerkt dat de bestreden beslissing niet enkel stelt dat verzoekster geen enkel document ter staving van de identiteit van (A.S.H.) voorlegt, maar evenmin enig document ter staving van het bestaan van deze persoon. Dat (Y.S.)

bestaat, kan *an sich* nooit aantonen dat (A.S.H.) bestaat. Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen – waaronder: *“Dit is de situatie in België en bijgevolg ook ingeval van terugkeer naar Irak”* – en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij als alleenstaande moeder die in België een relatie had zonder gehuwd te zijn en waaruit een dochter is voortgekomen, vervolging dient te vrezen ingeval van terugkeer naar Irak. Haar verwijzingen naar rapporten, artikelen en rechtspraak met betrekking tot het kwetsbaar profiel van Iraakse vrouwen die een buitenhuwelijkse relatie hebben en van de kinderen die hieruit voortkomen, doen hieraan geen afbreuk, daar dit louter algemene informatie betreft en verzoekster haar vrees voor vervolging, mede gelet op hogere vaststellingen inzake haar geloofwaardigheid, *in concreto* aannemelijk dient te maken.

Verder stelt verweerder nog terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen:

“Waar verzoekster gewag maakt van een samenwerkingsplicht, merkt verweerder op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verweerder herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt. Van een ‘gedeelde bewijslast’ kan slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst terwijl van haar minstens verwacht kan worden dat zij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat haar aanvraag gerechtvaardigd is (RvV, nr. 105 473 van 20 juni 2013). Verweerder wijst er op dat verzoeksters vage, ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen blijk geven van een zich onttrekken aan de medewerkingsplicht die op de asielaanvrager rust. Dat de verzoekende partij problemen zou hebben in Irak omwille van haar relatie in België of haar dochter, is een loutere bewering zonder meer, die aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet.”

Het voorgaande in acht genomen stelt de bestreden beslissing terecht het volgende:

“De documenten die worden voorgelegd door het BCHV en uw advocate en de internetartikels volstaan niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aangezien een mogelijke nood aan internationale bescherming in concreto dient aangetoond te worden. Dat is hier allerm minst het geval aangezien het CGVS tot op heden geen zicht heeft op uw persoonlijke situatie. De vaststelling dat er geen naam van de vader wordt vermeld op de geboorteakte van uw dochter toont op zich niet aan dat u door hem in de steek werd gelaten of dat hij zijn dochter niet erkend zou hebben of dit weigert te doen. Het attest van Woman Do en het attest van verblijf van uw opvangcentrum bevatten voorts geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u, om welke reden dan ook, in uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In het attest van dr. (N.L.) wordt nergens aangegeven op welke manier of in welke omstandigheden u mogelijk gehoorschade heeft opgelopen.”

2.3.1.4. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overvloedige motieven kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Desondanks de hogere vaststellingen in het kader van de vluchtelingenstatus aangaande verzoeksters asielrelaas, waaronder deze met betrekking tot de vader van haar dochter (Y.S.), dient vastgesteld dat verzoekster een alleenstaande vrouw is met een buitenhuwelijks kind. In de geboorteakte van haar dochter (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt immers enkel verzoekster genoemd als moeder en wordt er geen melding gemaakt van de vader. Verder bevindt er zich in het administratief dossier geen enkel stuk waaruit blijkt dat verzoekster (officieel) gehuwd is. Uit de door haar bijgebrachte informatie van UNHCR (verzoekschrift, stuk 10) blijkt dat alleenstaande vrouwen met een buitenhuwelijks kind in Noord-Irak een kwetsbaar profiel hebben: *"Women at risk of 'honour crimes' at the hands of their family are extremely vulnerable, as they have lost 'the primary source of protection and support'. Their options are very limited and include shelters, prisons or the home of another relative or influential community leader. In the Kurdistan Region, local authorities and NGOs have established several shelters with limited capacity. While these shelters can, for a limited time, provide physical protection as well as social, legal and psychological counselling, they generally do not offer a durable solution. Observers indicate that, unless shelter staff, law enforcement or community leaders reach a mediated agreement with the women's family (e.g., a couple obtains the family's agreement to marry, and the family commits not to harm her) the woman had no prospects for a future outside the shelter. However, reports indicate that there is a significant risk that even if a family pledges not to harm the woman upon return from the shelter, her rights might still be infringed or she may be killed. In the cases of (alleged) adultery, the family's decision to kill the woman in order to 'cleanse' the family's honour can generally not be reversed through mediation, and the woman has no other option but to remain in the shelter."* Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Noord-Irak" (bijlage 1) blijkt bovendien dat er zich heden een grote groep IDP's bevindt in Noord-Irak (900.000 eind december 2014), waardoor kan worden aangenomen dat de huidige mogelijkheden voor vrouwen om gebruik te maken van de weinige beschermingsmogelijkheden van de shelters, zoals deze blijkt uit de hoger geciteerde informatie, nog meer in het gedrang komen. Deze IDP's maken blijkens voormelde COI Focus immers gebruik van kampen, scholen, leegstaande gebouwen en parken. Ook de hoeveelheid mensen en middelen die moeten worden ingezet om een dergelijke groep IDP's op te vangen, maakt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de beschermingsmogelijkheden waarover verzoekster *in casu* zou kunnen beschikken, niet meer optimaal functioneren. Hoewel verzoekster er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over de vader van (Y.S.) (zie *supra*), kan *in casu*, mede gelet op de situatie ter plaatse met een enorme toestroom van IDP's in Noord-Irak, redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster *prima facie* afdoende aannemelijk maakt dat zij als alleenstaande vrouw met een buitenhuwelijks dochter een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Hieraan voegt zich bovendien het feit toe dat verzoeksters dochter (Y.S.) niet de Iraakse nationaliteit bezit en, zoals blijkt uit de informatie die verzoekster dienaangaande bijbrengt (verzoekschrift, stukken 9 en 11) en die in verweerders nota met opmerkingen bevestigd wordt, moeilijkheden zal kennen om deze nationaliteit (eventueel) te verkrijgen. Zodoende bevindt verzoeksters dochter zich *in casu* eveneens in een precarie situatie.

Gelet op artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, op de situatie ter plaatse met een enorme toestroom van IDP's in Noord-Irak en op zowel het kwetsbaar profiel van verzoekster als alleenstaande vrouw met een buitenhuwelijks kind in het Koerdisch gebied in Noord-Irak, als op het precair profiel van haar dochter omwille van het feit dat zij mogelijks niet de Iraakse nationaliteit kan bekomen, dient *in casu* in hoofde van verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS